

Vodovod Trnje

Studenc, ki so ga uporabljali že v prazgodovini

Kraj, kjer izvira studenc, ki je v preteklosti napajal vaški vodovod, nosi ledinsko ime *Esenpren*, tudi *Izenprajn*, kot so zapisali leta 1899. Ime je nekaj posebnega, še nepojasnjena. Morda je povezano z železarstvom, s katerim so se je v prazgodovini – v dobi halštata – ukvarjali na hribu nad izviro. O tem pričajo ostanki prazgodovinske lončenine, ki so jo našli v bližini izvira. Lahko je povezano z naselbino iz dobe antike, kar tudi potrjujejo najdbe iz tistega časa. Po tretji razlagi naj bi šlo za nemško popačenko »Esenpren«, ki naj bi v slovenskem prevodu pomenila užiten studenc.

Izvir se nahaja na severovzhodni strani Puštala nad Trnjem. Voda izvira iz skalne pečine – vodoravne jame –, vhod je danes zazidan in zaprt z železnimi vrati. Jama je na začetku široka približno meter, visoka za manjšega človeka, njeno točno odprtino je danes težko določiti. V notranjosti se hitro niža in oži ter rahlo zavije in poteka v smeri sever–jug. Njen konec ni znan. Danes že pokojni vaščani so pripovedovali, da je psiček, ki je šel tu noter, prišel ven na nasprotni strani Puštala, iz puštalskega Kevdrca. Ta ima na dnu jame manjši izvir.

Izvir *Esenpren* je še posebej pomemben zato, ker ne presahne niti ob največji suši. Ob večjem deževju količina vode naraste, vendar ostane bistra; voda ni hudourniškega značaja.

Lončeni vodovod

Obstoj lončenega, morda antičnega vodovoda potrjujejo ustna izročila danes že pokojnih vaščanov Trnja. Znano je, da so pri napeljavi svinčenega vodovoda (1899) našli lončene cevi, morda še iz časa antike. Koliko in kje so jih našli, izročilo ne pove. Prav tako ni znano, če se je kakšna cev od takrat ohranila. Najverjetneje so jih našli na trasi od izvira do tam, kjer vodovod iz gozda prihaja na pašnik, morda tudi *Na gmajni*, kot se imenuje travnat hribovit svet pred gozdom, prav gotovo pa v gozdu, v ozki stezi, ki je bila vkopana v strmo kamnito

brežino. Danes je tu traktorska pot. Tako kot lončeni je bil tudi svinčeni vodovod gravitacijski. Iz otroštva se spominjam, da so bile svinčene cevi vkopane plitvo, ob zgornjem robu zelo ozke steze. Tu sta imela oba vodovoda isto traso.

Lončene cevi, najdene leta 1969 pri izkopu jame za vodohran, potrjujejo obstoj in smer vodovoda. Domačini so jih našli v globini od 80 do 100 cm, na sedlu med gozdom in hribom *Na gmajni*, in jih nekaj odnesli domov. Del teh cevi je danes v Loškem muzeju, njihova najdba je opisana v Loških razgledih.¹ Najdba cevi na parceli št. 1191 kaže na smer vodovoda postrani po bregu *Na gmajni*, po parcelah števil. 1210, 1212/2, 1227, 1248/2, 1241/4, in se konča na parceli števil. 1246. Od tu naprej se je vodovod verjetno nadaljeval v smeri proti Binklju, kjer so leta 1970 izkopali podobno lončeno cev.

Jeseni 2002 je našel Janez Arhar za *Hribcem*, na skrajnem levem spodnjem robu parcele števil. 1219/2, del lončene cevi. Verjetno je prišla na površje že spomladi, ko so tamkajšnjo njivo poravnali v travnik. Drugi ostanki lončenih cevi so se pokazali jeseni 2003, ob širitvi poti na robu parcele 1248/2 (Matjaževa), nasproti gospodarskega poslopja. Domačini so jih našli v odkopani zemlji, ki jo je malo pred tem spral dež. Najdba je potrdila smer vodovoda proti parceli 1241/4, last Janeza Arharja, kjer so pozno poleti 1997, ob izkopu temeljev za oporni zid, prav tako naleteli na lončene cevi. Šest cevi, v dolžini 180 cm, zakopanih 70 cm globoko, so očistili in fotografirali. Pet cevi je celih, po obliki in barvi podobnih tistim iz leta 1969. Izjema je ena cev, po obliki sicer podobna ostalim, le da je sive barve in ima na vrhu odprtino, pokrito z okroglim lončnim pokrovčkom. Čemu je služila, ni znano. Cev s pokrovčkom je bila zdrobljena, manjka ji nekaj manjših delov. Hrani jih Loški muzej.

Lončene cevi antičnega vodovoda z Veštra nad Trnjem, izkopane leta 2001. Izkopavanja je vodila ekipa Loškega muzeja, kjer se cevi sedaj hranijo. (foto: Jože Štukl)

1 Brank, O najdbi rimskega vodovoda, str. 11–14.

Z Arharjeve parcele se je vodovod nadaljeval proti jugovzhodu na parcelo števil. 1246. Tudi tam je lastnik Lovro Hafner pri izkopu terena za postavitev lesene lope našel cevi, ki se žal niso ohranile, odpeljal jih je skupaj s prstjo. Ostanek cevi v bližini pa je pokazal nadaljnjo smer lončenega vodovoda nazaj proti parceli števil. 1241/4. Izkopavanja na tem delu so potekala 18. julija 2001, sodelovali so tudi sodelavci Loškega muzeja. Dolžina odkopane cevi je znašala 220 cm. Pet cevi je bilo celih, druge so bile zaradi premika zemljišča poškodovane. Cevovod je bil v globini 40 cm rahlo zavit in je potekal po robu kamnite brežine.

Ko so domačini Trnja konec maja 2005 čez parcele števil. 1222, 1219-3, 1228 in tamkajšnjo javno pot kopali jarek za električni kabel, so pričakovali, da bodo v globini meter in več našli nove ostanke lončenega vodovoda, a so namesto tega našli naleteli na opuščeni svinčeni vodovod iz leta 1899 in alkatenski vodovod iz leta 1970, o lončenem pa ni bilo sledu. Kljub temu ostaja velika verjetnost, da je tekel lončeni vodovod po isti trasi kot kasnejši svinčeni, ker je edino tam primeren teren, medtem ko je zemljišče na levi in desni strani kamnito in za napeljavo vodovoda neprimerno.

Svinčeni vodovod

Po pisnih virih sodeč, je trnjski vodovod eden najstarejših na Škofjeloškem, morda celo najstarejši. Dograjen je bil leta 1899, v času, ko so se v Škofji Loki in Stari Loki pripravljali na gradnjo več vodovodov. Prvi od njih je bil zgrajen staro-loški, uporabi so ga izročili 22. aprila 1900. Istočasno so pripravljali načrte tudi za škofjeloški vodovod, a so se dela tako zavlekla, da so se uršulinke medtem odločile zgraditi svojega, odprt je bil 25. novembra 1901. Voda iz škofjeloškega je prvič pritekla 14. septembra 1902.

O letu izgradnje vodovoda na Trnju še danes zgovorno priča letnica 1899, ki je vpisana na zazidanem vhodu k vodnemu izviru. Da je bil vodovod tega leta že zgrajen, govori tudi zapis škofjeloškega notarja Nika Lenčka z dne 2. decembra 1899.² Notarsko pismo oziroma vodovodna pogodba pravi: »§ 1. Posestniki iz Trnja napravili so vodovod, ki pelje po svinčenih cevih iz studenca »Izeprajn« do cementnega vodnjaka (rezervoir), ki je narejen na svetu Jakoba Wolgemuth. Priprave za ta vodovod narejene so oziroma svinčene cevi so položene od studenca navzdol zaporedoma na zemljiščih Jurija Hafner, Marije Rešek, Elizabete Dolinar, Tomaža Dolenc, Janeza Pintar, Mine Šink in Jakoba Wolgemuth.«

Prvi del pogodbe opisuje zemljišča, po katerih tečejo svinčene cevi, od zajetja (od studenca) do betonskega vodohrana, na zemljišču Jakoba Wolgemutha. Lastništvo nekaterih zemljišč se je zaradi dedovanj, prodaj in nakupov ponekod spremenilo. 2. člen vodovodne pogodbe navaja upravičence do tega vodovoda. Navedeni so z imeni in priimki, brez navedbe domačih hišnih imen, a s starimi

2 ZAL-ŠKL, ŠKL 299, Notariat Škofja Loka, t. e. 82, spis števil. 7675.

hišnimi številkami. Zaradi lažjega razumevanja sem domača hišna imena dodal v oklepajih. Sledijo si v naslednjem vrstnem redu: Jurij Hafner, h. šte. 9 (Vratar, tudi Oratar), Marija Rešek, h. šte. 2 (Tončenk), Tomaž Dolenc, h. šte. 14 (Ofner, tudi Hafner), Janez Pintar, h. šte. 4 (Drča, tudi Derčar), Mina Šink, h. šte. 3 (Petrovc), Jakob Wolgemuth, h. šte. 1 (Erbežnik), Anton Krelj, h. šte. 11 (Krel), Jurij Tratnik, h. šte. 12 (Jurčk, tudi Jurček), Marija Gaber, h. šte. 13 (Čik), Franc Gaber, h. šte. 10 (Lisc).

V nadaljevanju se pogodba glasi takole: »§ 2. (...) Zgoraj imenovani lastniki zemljišč, dovoljujejo, da so priprave in cevi za vodovod narejene oziroma položene po teh njih zemljiščih, ter da se pokvarjene priprave oziroma cevi vsak čas smejo popraviti proti temu, da se narejena škoda poravnava, in ti lastniki zemljišč dovolijo tudi, da se ta služnost vodovoda pri njih zemljiščih za imenovane opravičence in njih posestne naslednike uknjiži.

§ 3. Od vodnjaka na Wolgemuthovem svetu odteka se na vrhu voda, ki je odveč, in to vodo odstopijo in prepustijo zdaj v § 2. imenovani opravičenci Petru Logonder (Binkelj 18, vulgo Frtunovc) s tem, da jo sme zajemati po cevih ali po drugih pripravah in jo dalje peljati po svojih cevih čez zemljišča Jakoba Wolgemuth, Antona Krel, Jurija Tratnik, in Marije Gaber do svoje hiše.

§ 4. Ta vodovod napraviti in vzdrževati mora Peter Logonder na svoje stroške in ne zadenejo v § 3. imenovane lastnike zemljišč nobene dolžnosti, kakor te, da morajo priprave in cevi terpeti, ter tudi vsaki čas dovoliti, da se pokvarjeni vodovod proti povračilu škode od strani Petra Logondra popravi.

Ti lastniki dovolijo vsled tega, da se ta služnost vodovoda na njih zgoraj imenovanemu zemljišču za Petra Logondra uknjiži.

§ 5. Vsi opravičenci vodovoda odpovejo se pravici vodo, katera kot odveč odteka iz skupnega vodnjaka, še komu drugemu odstopiti brez dovoljenja Petra Logondra, ta pa plača za vodo oziroma za to pravico enkrat za vselej 300 f., beri tristo goldinarjev, katerih resnični prejem v § 2. imenovani opravičenci s tem potrdijo, ter se vsi pogodbeniki ob enem odpovejo pravici, razdirati to pogodbo zaradi prikvatbe nad polovico prave vrednosti.«

V nadaljevanju pogodbe v 6. členu piše o popravljanju oziroma vzdrževanju vodovoda. Vse okvare nad skupnim vodnjakom so bili dolžni popraviti upravičenci vodovoda. Petra Logondra te obveznosti niso obvezovale, vendar je imel pravico, v primeru, da vaščani vodovoda ne bi hoteli popraviti, da ga popravi sam in potem od ostalih zahteva povračilo stroškov. Zaradi pravice do popravila vodovoda nad vodnjakom so mu upravičenci dovolili vpis služnosti na zemljišču nad vodnjakom. Dogovorili so se tudi o kritju stroškov popravil na vodnjaku in vodovodnih napravah. Vsak gruntar je moral plačati šestino zneska, vsak bajtar osemnajstino. V zadnjem členu pogodbe piše:

»§ 8. Prošnjo za uknjižbo služnosti vodovoda v smislu te pogodbe vložil bo v imenu vsih Peter Logonder.

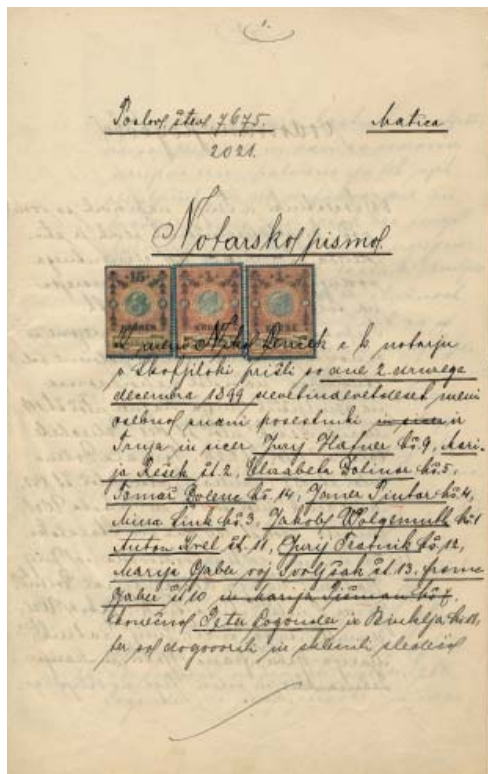
O tem sestavil sem to notarsko pismo, prečital ga v navzočnosti meni osebnostno znanih svedokov Martina Globočnik in Martina Ribič, oba sodnijski slugi v Škofji Loki, pogodbenikom in so ga Elizabeta Dolinar, Tomaž Dolenc, Mina Šink, Jakob Wolgemuth, Anton Krelj, Marija Gaber, Peter Logonder, Franc Gaber, Marija Rešek lastnoročno pred menoj podpisali, Janez Pintar, Jurij Tratnik in Jurij Hafner pa, ki pisati ne znajo, lastnoročno pokrižali, njih imena pripisal je svedok Martin Globočnik, ki se je konečno še z drugim svedokom vred podpisal.«

Na podlagi citirane notarske pogodbe je Okrajno sodišče v Škofji Loki 1. februarja 1900 izdalo sklep, da se na zemljiščih, navedenih v pogodbi, dovoli vknjižba služnosti vodovoda oziroma vodovodnih pravic.

Vas Trnje je imela v času gradnje vodovoda (1899) 14 hišnih številk oziroma posestnikov, od katerih jih vodovodna pogodba omenja 10, in enega uporabnika iz vasi Binkelj. Zakaj se štirje lastniki niso odločili za vodovod, ni znano, verjetno so se oskrbovali iz lastnih vodnih zajetij. Nekatera stara vodna zajetja so danes še znana in ohranjena, druga so opuščena in že pozabljena. V spodnjem popisu starih vodnih zajetij so navedene stare hišne številke iz leta 1899, v oklepaju so dodane današnje. Hišni številki 3 (15), vulgo Petrovc, in 4 (16), vulgo Drča, sta imeli skupno vodno zajetje (na parceli 1233). Vodnjak je bil pod hišo številka 3, ob poti, ki pelje *Na gmajno* in naprej v gozd. Marjan Hafner se še spominja vodnjaka in lokacije, vendar ga pred leti, ko ga je iskal, ni več našel. Vidna je bila le še pot, ki je vodila od hiše po bregu navzdol k nekdanjemu vodnjaku. Danes sta globel in pot zasuti, zgrajena je nova pot.

Drugo takšno zajetje – v Matjaževem hribu (na parceli 1248/2) – je tudi že zasuto. Nekoč je spadalo k hišni številki 2 (14), vulgo Tončk. Okrogel vodnjak je bil obložen s kamni in globok približno 1,5 do 1,8 m. Bil je izrazito hudourniškega značaja. Ko je deževalo, je voda hitro narasla in bila močno kalna, sicer pa z vodo ni bil bogat.

Hiša številka 5, vulgo Blažovc, danes Sekal (12) in tedanja lastnica Elizabeta

Notarska pogodba je natančno določila pravice in dolžnosti graditeljev ter uporabnikov vodovoda na Trnju, 1899. (Ihrani: ZAL, Enota v Škofji Loki)

Dolar, se sicer omenjata v vodovodni pogodbi, vendar samo zaradi vpisa služnostne pravice. Znano je, da so imeli Blažovcovi svoje vodno zajetje spodaj pod hišo, ob poti k potoku. Po 2. svetovni vojni je Venčeslav Čadež skopal na dvorišču, ob hiši, nov vodnjak. Globok je 12 m in je vsekan v škofjeloški konglomerat, zaradi onesnažene vode ga ne uporabljajo več.

Hiše s staro hišno številka 6, vulgo Flintež, pred tem Škreb, danes ni več. Zaradi bližine Sekalovega vodnjaka je zelo verjetno, da so tudi Flinteževi uporabljali to vodo.

Hiša številka 7 (13), vulgo Matjaž, in njena lastnica Marija Pičman se leta 1899 sicer omenjata v notarskem pismu, a je bil zapis kasneje prečrtan. Zakaj se ni odločila za vodovod, ni znano. Matjaževo domačijo je leta 1907 kupil Franc Rešek, prej lastnik hiše številka 2. Ob urejanju lastniško-pravnih zadev so v zemljiško knjigo vpisali tudi vodno pravico. Katero vodno zajetje so uporabljali do napeljave vodovoda, ni znano. Morda tisto v Matjaževem hribu ali Sekalovo spodaj ob poti.

Hiša številka 8 (11), vulgo Jakopč, katere lastnik je bil leta 1899 Janez Šink, je uporabljala skupno zajetje s Sekalovimi. Slednji so nato na dvorišču, ob hiši, zgradili svoj vodnjak, Šinkovi pa so staro zajetje uporabljali do leta 1978, ko so dobili vodo iz vodovoda.

Naj omenim še vodnjak pred hišo številka 9, vulgo Vratar, tudi danes št. 9, ki so ga uporabljali še potem, ko so leta 1960 hišo priključili na vaški vodovod. Vodovodna pravica jim je pripadala že od leta 1899. Danes je ta vodnjak zasut, ker voda ni bila več primerna za pitje. Nahajal se je v brežini, nasproti vhoda v hišo. V 2 m globokem, s kamenjem obloženem vodnjaku, pokritem z lesenim pokrovom, je bilo približno 1,5 m vode.

Tudi pri hiši številka 1 (6), vulgo Erbežnik, so imeli po besedah sedanjega lastnika Ivana Klemenčiča lasten vodnjak. Tako so mu povedale pokojne Wolgemuthove tete, ki pa niso vedele, kje je bil. Gotovo nekje v bližini hiše.

Prav tako so imeli svoj vodnjak Ofnerjevi, na hišni številki 14 (3). Stal je pred hišo, ob vaški poti, zasuli so ga leta 1936. Dragica Šuštar, domačinka iz te hiše, je še poznala njegovo lokacijo.

Obnovljeni alkatenski vodovod

Vode iz starega svinčenega vodovoda je začelo sčasoma primanjkovati. Svinčene cevi so z leti močno oksidirale in utrpele poškodbe zaradi drevesnih korenin. Zaradi pogostih okvar niso bile več kos povečani porabi vode, nezadovoljstvo med vaščani, koristniki vode, se je stopnjevalo. Po razgovorih solastnikov vodovoda je bila 16. junija 1969 napisana nova vodovodna pogodba, ki jo je podpisalo 11 dotedanjih solastnikov, poleg njih pa še Marjan Hafner.³

3 ZAL-ŠKL, ŠKL 291, Zbirni fond, t. e. 21, Gradnja vodovoda na Trnju.

Uvodni del pogodbe se je glasil:

Lastniki sedanjega privatnega vodovoda v vasi Trnje, Škofja Loka, ugotovljajo, da obstoječi rezervoar ne odgovarja več potrebam in zahtevam, ker je praktično neuporaben in so se zato odločili prostovoljno na svoje stroške zgraditi novega, obenem pa obnoviti del vodovodne napeljave. Solastniki vodovoda so: Polajnar Luka, Trnje 3, Zaletel Tone, Trnje 4, Langerholc Tone, Trnje 5, Klemenčič Ivan, Trnje 6, Žabnikar Minka, Trnje 7, stanujoča Radomlje 62, Domžale, Gaber Franc, Trnje 8, Hafner Jože, Trnje 9, Rešek Lojze, Trnje 13, Arhar Lojze, Trnje 14, Šošter Francka, Trnje 15, Pustavrh Lojze, Trnje 16, Hafner Marjan, solastnik na št. 15.

V nadaljevanju pogodbe so se podpisniki dogovorili še o pristojbinah dveh novih solastnikov. Jože Hafner je moral plačati 300 din, Marjan Hafner 500 din. Slednji je moral za nov vodohran prispevati še železni pokrov, prezračevalnik in stopnice. Dosedanja solastnica Pavla Porenta, iz Binklja 2, se je pismeno odpovedala vsem vodnim pravicam.

Iz pogodbe sledi, da bodo delo opravili v lastni režiji in nihče od solastnikov ne bo zahteval odškodnine. Koristniki bodo takoj po podpisu pogodbe plačali v skupno blagajno po 500 din za nabavo materiala, lastniki obdelovalne zemlje pa še dodatno po 100 din na vsak hektar obdelovalne zemlje. Pod obdelovalno zemljo so šteli njive, travnike, vrtove in pašnike, gozdovi so bili izvzeti. Dogovorili so se, da bodo vse stroške na koncu enako razdelili po gospodinjstvih. Tudi izkop jarka in zasutje cevovoda so med koristnike razdeli na enake dele. Vsa dodatna dela, ki bi se pokazala pozneje, bodo šla v skupno breme, odcepi od glavnega cevovoda do porabnika pa v breme slednjega.

Noben podpisnik ni imel pravice, da bi vodo odstopil drugemu lastniku ali svojevoljno spreminjal dimenzije priključnih cevi. Pogodbo so bili dolžni upoštevati vsi podpisniki, v primeru kršitve kateregakoli člena so imeli ostali sopolisniki pravico, da kršitelju preprečijo uporabo vodovoda. Sklepi večine uporabnikov so bili zavezujoči za manjšino. Pogodba je stopila v veljavo z dnem podpisa vseh uporabnikov, nihče po podpisu od nje ni mogel več odstopiti.

Ker stari vodni zbirnik iz leta 1899 ni več zadoščal potrebam, so vaščani na začetku poletja 1969 začeli na sedlu nad vasjo, *Na gmajni*, na parceli Frančiške Šošter (parc. štev. 1191), kopati gradbeno jamo za nov vodohran, prostornine 40 m³. Kopali so ga ročno, pri čemer jim je hribina povzročala precejšnje težave. Iz ohranjenih računov je razvidno, da so stene vodohrana betonirali 20. julija 1969, betonsko ploščo pa deset dni kasneje. S tem je bila obnova vodovoda za to leto končana, gradnja se je nadaljevala naslednjo pomlad. Nabavljeni so bili 3 koluti 2⁴ alkatenskih cevi, v dolžini 550 m, in 80 m 1² cevi, dostavljeni na dvorišče Ivana Klemenčiča. Od tam so jih s konjem odpeljali do vodnega zajetja. Prevoz cevi je dokumentiran na fotografijah.

Sledili so izkop jarka, polaganje cevi in ponovno zasutje jarka. Na celotni

4 ⁴ je oznaka za colo = dolžinska mera, približno 2,5 cm (op. ur.).

trasi, od novega vodnega zbiralnika do uporabnikov v vasi, so bile položene nove alkatenske cevi, stare svinčene pa so ostale na delu od zajetja za *Esenprenom* do novega vodnega zbiralnika *Na gmajni*. Trasa obnovljenega cevovoda ni bila speljana točno po trasi nekdanjega svinčenega vodovoda, ampak bolj naravnost, stran od hiš, čez vrtove, travnike, njive, kar je nepraktično zaradi zasuna⁵, ki je danes sredi njive. Nakup cevi je delno financirala Občina Škofja Loka. Delo je bilo končano do poletja, 24. junija 1970 so lastniki vodovoda vpisali lastninske pravice v zemljiško knjigo.

Kljub novemu vodohranu in novemu večjemu cevovodu, težave z vodo še niso bile končane; prvič jo je zmanjkalo že avgusta, nato spet pozimi 1972. Težave so dodatno povzročale stare svinčene cevi v hišah, kjer jih lastniki ob prenovi vodovoda niso zamenjali. Cevi niso prenesle povišanega tlaka, voda je odtekala. Da bi lažje ugotavljali, kje izteka, so sklenili nabaviti vodomere. Sklep so sicer uresničili, vendar so ti čakali na vgradnjo celih deset let.

Leta 1978 je vodovod pregledala sanitarna inšpekcija in izdala pozitivno mnenje, postopek za izdajo vodnogospodarskega soglasja za legalizacijo vodovoda pa ni bil nikoli izpeljan. Stroški obnove vodovoda so do septembra 1978 znašali 1.321.261 din.

Na gmajni ob vodohranu, aprila 1970. Na fotografiji so z leve proti desni: Alojz Arhar (Tončnk), Jure, Ana in Ivan Klemenčič (Erbežnikovi), Jože Hafner (Vratarjev), Franc Gaber, Jernej Gaber – Nejko (oba Liscova), Alojz Rešek (Matjaž), Luka Polajner (Ofner, tudi Martinar) in Anton Zaletel (Čik).

5 Zasun je naprava za zapiranje cevovodov, pri kateri se navadno plošča pomika pravokotno na os cevi (op. ur.).

Tudi v naslednjih letih, še posebno v sušnih mesecih, je vode zaradi vse večje porabe večkrat primanjkovalo. Solastniki vaškega vodovoda so zato 20. decembra 1981 sklenili, da na lastne stroške zgradijo priključek na mestni vodovod in si tako zagotovijo zadostno oskrbo z vodo, s postavitvijo dveh hidrantov pa izboljšajo požarno varnost v vasi. Sprejet je bil razdelilnik stroškov po ključu, ki je bil dogovorjen že leta 1969 in je veljal tudi za poznejša leta. Ker eden od podpisanih ni poravnal svojih stroškov, so jih morali ostali vaščani. Marca 1982 so cevi mestnega vodovoda povezali z vaškim vodovodom.

30. julija 1982 je bil na zboru vaščanov sprejet sklep, da se vse vodovodne naprave vaškega vodovoda, tj. vodohran z omrežjem, brezplačno prenesejo v nadaljnje upravljanje podjetja SGP Tehnik - TOZD Komunalne dejavnosti, ki je tedaj že upravljal mestni vodovod. Pisne izjave o brezplačnem prenosu so, razen enega, podpisali vsi solastniki vaškega vodovoda.

V zapisniku zbora krajanov nadalje preberemo: *Iz razprave je razvidno, da je bila odločitev občanov vasi Trnje, da se priključijo na mestni vodovod pravilna. S tem si bodo zagotovili normalno preskrbo z vodo in tudi zagotovili preventivno varnost pred eventualnim požarom.*

Zgodba o vodovodu Trnje se je zaključila s sklepom sveta Krajevne skupnosti Stara Loka - Podlubnik, sprejetim na seji 7. septembra 1982. Sklep je določil:

1. *vaški vodovod Trnje prevzame v upravljanje krajevna skupnost,*
2. *vodovod Trnje se vseh bremen prosto, brezplačno prenese v upravljanje SGP Tehnik - TOZD Komunalne dejavnosti Škofja Loka.*

Nova, približno 220 m dolga povezava mestnega vodovoda z vaškim tako od jeseni 1982 dalje prebivalcem Trnja zagotavlja zadostno oskrbo s pitno vodo. Končno so bili po desetih letih vgrajeni tudi vodomeri, ki omogočajo, da vsak uporabnik plača toliko vode, kot jo dejansko porabi.

VIRI:

Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota v Škofji Loki (ZAL-ŠKL)

ŠKL 291, Zbirni fond, t. e. 21, Gradnja vodovoda na Trnju, 1969-1982.

ŠKL 299, Notariat Škofja Loka, 1856-1926, spisi notarja Nika Lenčka, t. e. 82, spis 7675.

LITERATURA:

Brank, Rajko: O najdbi rimskega vodovoda nad Trnjem pri Stari Loki. V: *Loški razgledi* 23, Škofja Loka : Muzejsko društvo, 1976, str. 11-14.